

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5Csp/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821200973
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2022:8821200973.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Matúšom Kalaninom v spore žalobkyne: F. Y., T.. XX. XX. XXXX, U. H. N. XXX/XX, XXX XX G., zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 42 185 190, o primerané finančné zadostučinenie v sume 1.332,- eur, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 400 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Čo do zvyšku žalobu žalobkyne zamietá.

Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 21.4.2021 domáhala proti žalovanému zaplata sumy 1332,- eur spolu s trovami konania. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10Csp/26/2017, o vydanie bezdôvodného obohata a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky v oboch uplatňovaných nárokoch úspešná, rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 10Csp/26/2017, zo dňa 7.11.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 9.3.2019. Súd rozhodol, že žalovaný (aj terajší žalovaný) je povinný zaplatiť mi sumu 732,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy odo dňa 28.06.2017 do zaplata, to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere, č. 802107560, zo dňa 20.12.2014 (ďalej len Zmluva) uvedená v bode 10 všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu s administratívou so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol: - odôvodnenie 4.: „Podľa zmluvy o úvere č. 802107560 zo dňa 20.12.2014 poskytol žalovaný žalobkyni úveru vo výške 700 eur, žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov vo výške 508 eur a úrok spojený so spotrebiteľským úverom t.j. zaplatiť celkovú čiastku 1208,- eur, v 8 mesačných splátkach po 151 eur.“ - odôvodnenie 5.: „Z oznámenia o splatení úveru zo dňa 19.08.2015 vyplýva, že úver č. 802102560 zo dňa 20.02.2014 bol v plnej výške uhradený dňa 17.08.2015.“ - odôvodnenie 6.: „Z výpisu z klientskej zóny vyplýva že zmluva č. 802102560 zo dňa 20.02.2014 bola uhradená a bola splatená celková suma 1432 eur.“ - odôvodnenie 29.: „ Žalobca si uplatnil nárok

na vydanie bezdôvodného obohatenia a to vo výške 732 eur s poukazom na to, že na predmetnú zmluvu sa treba pozerat' ako na bezúročnú a bez poplatkov. V tomto sa súd stotožnil plne s tvrdením žalobcu a to s poukazom na citované zákonné ustanovenie § 11 ods. 1 v kontexte s ustanovením § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, keďže tieto náležitosti predmetná zmluva postráda. Je zrejmé, že s poukazom na citované zákonné ustanovenia je nutné pozerat' sa na predmetné zmluvy ako na bezúročné a bez poplatkov a teda, má žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo všetkom, čo preplatil nad rámec istín, čo bolo aj preukázané výpismi zo splátkových kariet k predmetným zmluvám.“ - odôvodnenie 30.: „Súd sa zaoberal aj návrhmi na vyhlásenie neprijateľných zmluvných podmienok v časti poplatkov, ktoré zahŕňajú vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že tieto poplatky sú z 2/3 (resp. 1) tvorené nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy. Je teda zrejmé, že poplatky tvoria cca až 80 % z poskytnutej istiny. Preto dohodnuté poplatky súd považoval minimálne za rozporné so zásadou dobrých mravov pre jeho neúmernú výšku a z tohto dôvodu súd konštatuje, že zmluvy sú týchto častiach neplatné. Je nutné konštatovať, že požadovanie úhrady administratívneho poplatku, ktorý dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa, splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané, treba považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Pri poplatok zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Jednou z podmienok podnikania významných pre ochranu spotrebiteľa je aj zákaz klamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivých údajov o skutočných vlastnostiach úrokov alebo služieb alebo úrovni nákupných podmienok. RPMN je údajom o skutočných vlastnostiach služby, má byť vypočítaná spôsobom stanoveným podľa prílohy č. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne a reprezentuje náklady, ktoré vzniknú spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úverom. V predloženej zmluve č. 802107560 je tento údaj nezrozumiteľný a teda aj v danom prípade treba túto podmienku zmluvy považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Aj v tomto smere súd poukazuje už na právoplatné rozhodnutia v iných veciach, kde žalovaným bola spoločnosť POHOTOVOSŤ.“ Poukázala na ust. § 3 ods. 5 tretia veta, § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie (ďalej len PFZ) za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v Základnom konaní. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto poukázala na to, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. V danom prípade treba zdôrazniť, že žalovaný nielenže v Zmluve používal neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 732,- eur, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie práva. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, PFZ preto požaduje vo výške 1 332,- eur, pričom nárok ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaná na jej úkor bezdôvodne obohatila o sumu 732,- eur a za neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje 600,- eur, (732 + 600 = 1332). Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 10Csp/26/2017, zo dňa 7.11.2018 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto

hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v Základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

2. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn. 10Csp/26/2017 zo dňa 7.11.2018, vyjadrením žalovaného z 21.7.2021, vyjadrením žalobkyne z 18.10.2021, vyjadrením žalovaného z 8.3.2022, písomným podaním žalobcu zo dňa 19.4.2022, upovedomením o začatí exekúcie sp.zn. 275/EX 543/20, upovedomením o ukončení exekúcie sp.zn. 275/EX 543/20, upovedomením o začatí exekúcie sp.zn. 275/EX 309/21, upovedomením o skončení exekúcie sp.zn. 275/EX 309/21, pripojeným spisom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 10Csp/26/2017 a z predmetného spisu rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 10Csp/26/2017 zo dňa 7.11.2018, prednesom právneho zástupcu žalobkyne a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení z 21.7.2021 poukázal na ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoS“) druhá veta. Predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca majú dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Ako bolo uvedené vyššie priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by Žalobcovu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že Žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobkyne požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Žalobca bol vo svojich konaniach úspešný, a preto už raz došlo k náprave porušeného práva. Žalobca sám konal v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Za spornú považuje Žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobca nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (odhadom určené), ktoré určite nie je primerané a čo teda považuje za primeranosť. Ust. § 3 ods. 5 ZoS je zákonným ustanovením s relatívne vágnou hypotézou. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú nasledujúce: - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoS a osobitnými predpismi, - úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, - primeranosť zadosťučinenia, - zodpovedná osoba. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného

zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. V danom prípade bolo Žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie, uplatnené Žalobcom (vo výške 1.332,- eur) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť Žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 652/2001, zo dňa 18.09.2002, na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 139/2008 zo dňa 29.04.2008. Konanie Žalobcu formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko Žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatočnom kontraktálnom postupe a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Žalobu navrhol zamietnuť.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení z 18.10.2021 poukázala na právoplatný rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 10Csp/26/2017, zo dňa 07.11.2018. Predmetný rozsudok vydaný v základnom konaní je prílohou žaloby, pričom jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom Zmluvou o úvere č. 802107560, zo dňa 20.12.2014, došlo k viacerým porušeniam noriem spotrebiteľského práva, a to neuvedeniu obligatórnych zmluvných náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch a používaní neprijateľnej zmluvnej podmienky. Je evidentné, že žalobkyňa na súde úspešne uplatnila porušenie práva, ako aj povinnosti žalovanej ustanovenej týmto zákonom resp. osobitnými predpismi (zákon o spotrebiteľských úveroch a Občiansky zákonník), čím som naplnila hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že jej nevznikla žiadna ujma, poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Z dikcie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je zrejmé, že zákonodarca vôbec nestanovil podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jedná sa iba o neprípustný extenzívny výklad contra legem žalovanej. Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/26/2013 zo dňa 23.05.2013. Na základe uvedeného, argumentáciu žalovanej o tom, že žalobkyňa nepreukázala porušenie spotrebiteľských práv a nevznikla jej žiadna ujma, považuje za nerelevantnú. Rozsudkom vydaným v základnom konaní a jeho odôvodneniami je definované po

stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v základnom konaní, teda nie je oprávneným revidovať právoplatný rozsudok. V žiadnom prípade nemožno vydanie bezdôvodného obohatenia považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný nárok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovanej nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovanej. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pripustením takejto argumentácie žalovanej by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mali sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovanej dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. V súvislosti s naznačenou argumentáciou o charaktere, zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/I37/2016-71 zo dňa 24.05.2017, podľa ktorého inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zásade je v práve potrebné uplatňovať doslovný gramatický výklad. Pričom pri citovanom ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa žalobkyňa poukázala na formálno-systematický výklad (argumentum a rubrica), keďže jeho účelom a zmyslom citovaného zákona je „ochrana spotrebiteľa“ a nadpis § 3 predmetného zákona „Práva spotrebiteľa“. Nadpis a pomenovanie sú bezpochyby integrálnou súčasťou právneho predpisu, ktorým zákonodarca vyjadruje, že sa určité ustanovenia vzťahujú k určitej veci alebo inštitútu a spolu obsahovo súvisia. Zaradenie do rôznych častí alebo zákonov dáva práveže najavo opak. Primeranosť sumy 1 332,- eur je vzhľadom najmä na postoj žalovanej a množstvo porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaná nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a porušenie svojich zákonných povinností „ospravedlňuje“ podľa jej názoru ľahostajnosťou žalobkyne. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktívnych obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Ujma, ktorá konaním žalovanej vznikla žalobkyne nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do jej majetkovej sféry, pričom táto ujma bola sanovaná len mojou procesnou aktivitou v konaní, navzdor sústavnému odporu žalovanej. Zároveň uplatňovaním legitímneho nároku v súdnom a následne exekučnom konaní bol narušený nielen bežný život žalobkyne. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovanej voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Žalovanej, ale aj súdu prvej inštancie dala do pozornosti vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ v takej výške, ktorú nepovažuje len za „symbolickú“. Na záver dala do pozornosti rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, z 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/471/2015, z d 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30.01.2019, bolo priznané PFZ vo výške 1194,98 eura, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Navrhla žalobe vyhovieť.

6. Žalovaný v podaní z 8.3.2022 uviedol, že má za to, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich predošlých podaní, na ktorých trvá v celom rozsahu a to najmä na podanom odvolaní. Konanie Žalobcu formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčováním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Žalovaný má za to, že domáhanie Žalobcu primeraného

finančného zadosťučinenia, nezodpovedá požiadavke všeobecnej spravodlivosti, nebolo by vhodné ju priznať. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanie náhrady finančného zadosťučinenia za neprimerane. V podaní z 19.4.2022 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava predošlým podaním.

7. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní uviedla, že má za to, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je daný, čo do základu ako aj do samotnej výšky, vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v tomto konaní. Súd by mal prihliadnuť aj na špeciálnu recidívu, teda aj na rovinu trestnoprávnu vo vzťahu k žalovanému pri určovaní samotnej výšky primeraného zadosťučinenia. Žalobkyňa žiada, aby súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel

8. Podľa predloženého upovedomenia o začatí exekúcie sp.zn. 275/EX 543/20 a upovedomenia o ukončení exekúcie sp.zn. 275/EX 543/20 je zrejmé, že proti žalovanému bola vedená exekúcia na základe exekučného titulu rozhodnutia Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 10Csp/26/2017 z 20.5.2021 v prospech žalobkyne ako oprávnenej.

9. Podľa predloženého upovedomenia o začatí exekúcie sp.zn. 275/EX 309/21 a upovedomenia o ukončení exekúcie sp.zn. 275/EX 309/21 je zrejmé, že proti žalovanému bola vedená exekúcia na základe exekučného titulu rozhodnutia Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 10Csp/26/2017 z 7.11.2018 v prospech žalobkyne ako oprávnenej.

10. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 10Csp/26/2017 zo dňa 7.11.2018 v konaní medzi žalobkyňou F. Y. a žalovaným POHOTOVOSTĚ, s.r.o., o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky súd určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 802107560 zo dňa 20.12.2014 uvedená v bode 10 všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu s administratívou so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná. Zároveň súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 732 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy odo dňa 28.06.2017 do zaplattenia, to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyňi trovy konania. Súd v odôvodnení uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a to vo výške 732,- eur s poukazom na to, že na predmetnú zmluvu sa treba pozerat' ako na bezúročnú a bez poplatkov. V tomto sa súd stotožnil plne s tvrdením žalobcu a to s poukazom na citované zákonné ustanovenie § 11 ods. 1 v kontexte s ustanovením § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, keďže tieto náležitosti predmetná zmluva postráda. Je zrejmé že s poukazom na citované zákonné ustanovenia je nutné pozerat' sa na predmetné zmluvy ako na bezúročné a bez poplatkov a teda, má žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo všetkom, čo preplatil nad rámec istín, čo bolo aj preukázané výpismi zo splátkových kariet k predmetným zmluvám. Súd sa zaoberal aj návrhmi na vyhlásenie neprijateľných zmluvných podmienok v časti poplatkov, ktoré zahŕňajú vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že tieto poplatky sú z 2/3 (resp. 1/2) tvorené nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy. Je teda zrejmé, že poplatky tvoria cca až 80 % z poskytnutej istiny. Preto dohodnuté poplatky súd považoval minimálne za rozporné so zásadou dobrých mravov pre jeho neúmernú výšku a z tohto dôvodu súd konštatuje, že zmluvy sú týchto častiach neplatné. Je nutné konštatovať, že požadovanie úhrady administratívneho poplatku, ktorý dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa, splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané, treba považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Pri poplatok zo spotrebiteľského úveru je nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Jednou z podmienok podnikania významných pre ochranu spotrebiteľa je aj zákaz klamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivých údajov o skutočných vlastnostiach úrokov alebo služieb alebo úrovni nákupných podmienok. RPMN je údajom o skutočných vlastnostiach služby, má byť vypočítaná spôsobom stanoveným podľa prílohy č. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne a reprezentuje náklady, ktoré vzniknú spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úverom. V predloženej zmluve č. 803402824 je tento údaj nezrozumiteľný a teda aj v danom prípade treba túto podmienku zmluvy považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Aj v tomto smere súd poukázal už na právoplatné rozhodnutia v iných veciach, kde žalovaným bola spoločnosť POHOTOVOSTĚ. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 9.3.2019.

11. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

12. Ako vyplýva z § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

13. V zmysle § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

14. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

15. Ako vyplýva z § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

16. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

17. Ako vyplýva z § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

18. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

19. Ako vyplýva z § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸⁾ musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkový výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

20. V zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

21. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné

postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. (§ 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

22. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom bola dňa 20.12.2014 uzatvorená úverová zmluva č. 802107560, ktorá je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou a to v zmysle ustanovenia § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Podľa tejto zmluvy poskytol žalovaný žalobkyni sumu 700,- eur a žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté finančné prostriedky vrátiť a zaplatiť žalobcovi odplatu v sume 508,- eur a úrok spojený so spotrebiteľským úverom, teda zaplatiť celkovú čiastku 1208,- eur. Žalobkyňa uhradila k tejto zmluve 1432,- eur. Uvedené skutočnosti vyplývajú zo spisu tunajšieho súdu spisovej značky 10Csp/26/2017.

23. Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami sporu je teda spotrebiteľskou - typovou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

24. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10Csp/26/2017 zo dňa 7.11.2018 súd žalobe žalobkyne vyhovel a určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 802107560 zo dňa 20.12.2014 uvedená v bode 10 všeobecných podmienok poskytnutia úveru o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu s administratívou so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná. Zároveň súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 732 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy odo dňa 28.06.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania. Súd žalobkyni priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a to vo výške 732,- eur s poukazom na to, že na predmetnú zmluvu sa treba pozerať ako na bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu obligatórných náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd považoval žalobu za dôvodnú aj pokiaľ išlo o vyhlásenie neprijateľných zmluvných podmienok v časti poplatkov, ktoré zahŕňajú vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.

25. Ako vyplýva z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

26. V zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

27. Podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Uvedené právo nie je možné zamieňať s právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a prípade iných predpisov. Uplatnením práva možno rozumieť tak podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

28. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

29. V danom spore mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou sp. zn. 10Csp/26/2017 si žalobkyňa bez akejkoľvek pochybnosti úspešne uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv, keď rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10Csp/26/2017 zo dňa 7.11.2018 súd žalobe žalobkyne vyhovel a určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 802107560 zo dňa 20.12.2014 je neprijateľná a zároveň súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti spotrebiteľského úveru.

30. Spotrebiteľ, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/34/2018 z 26. 06. 2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/142/2018 z 15. 11. 2018). Teda už samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobkyni ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Spotrebiteľ je oprávnený uplatniť si nárok na primerané finančné zadosťučinenie samostatnou žalobou na súde, ako tomu žalobkyňa učinila aj v prejednávanej veci.

31. Žalobkyni jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé prívodiť jej ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života.

32. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Používanie neprijateľných zmluvných podmienok a bezdôvodné uplatnenie peňažného nároku nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Takéto konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak ako konanie odporujúce dobrým mravom. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý naformuloval vadnú zmluvu.

33. Súd pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni vychádzal najmä z porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity tohto zásahu do práv spotrebiteľa, ďalej z dĺžky trvania závadného stavu, pričom samotná zmluva o úvere obsahujúca neprijateľnú zmluvnú podmienku a zároveň bezúročná pre vadný obsah, od ktorej žalovaný odvodzoval svoje nedôvodné nároky, bola uzavretá v roku 2014, pričom konanie o určenie neprijateľných podmienok a vydanie bezdôvodného obohatenia z predmetnej zmluvy bolo právoplatne skončené v roku 2019. Zároveň súd v tejto súvislosti musel zohľadniť aj exekučné konania vedené proti žalovanému v nadväznosti na žalobkyni právoplatne priznaný nárok na bezdôvodné obohatenie a skutočnosť, že žalovaný jej dobrovoľne súdom priznané plnenie nevydal. Žalobkyňa tak bola vzhľadom na postoj žalovaného, ktorý v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 10Csp/26/2017 spochybňoval dôvodnosť jej žaloby, dlhodobo nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, jednak do právoplatného skončenia konania a následne z dôvodu nedobrovoľného plnenia zo strany žalovaného, bola naďalej vystavená psychickému vypätiu aj pri nútenom výkone právoplatne jej priznaného nároku v tomto konaní. Je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý vadnú zmluvu naformuloval.

34. Vzhľadom na objektívnu spôsobilosť tohto závadného stavu vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný a za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval sumu 400,- eur, na ktorej zaplataenie žalovaného zaviazal. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania

žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla. Ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa priznáva spotrebiteľovi právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy spotrebiteľovi, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv.

35. Predpokladom pre priznanie nároku podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, prípadne sa úspešne ubránil nároku, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, prípadne ďalších predpisov.

36. Samotné ustanovenie § 3 odsek 5 zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj určenie neplatnosti zmluvy, prípadne neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 odsek 5 a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyňou, po určení neprijateľnosti zmluvných podmienok súdom v zmluve uzavretej so žalovaným a dokonca priznaní bezdôvodného obohatenia, ktorého sa dopustil žalovaný, za konanie šikanózne a v rozpore so zákonom či dobrými mravmi.

37. Súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predstrel žalobkyňu na podpis formulárovú zmluvu obsahujúcu neprijateľnú podmienku a zároveň pre absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí bezúročnú.

38. Súd sa však nestotožnil s výškou žalobkyňou požadovaného primeraného zadosťučinenia. Výšku finančného zadosťučinenia, v celom žalobkyňou v žalobe uplatnenom rozsahu, v danom prípade nie je možné považovať za primeranú a to vzhľadom na v predchádzajúcom relevantnom súdnom konaní priznanú výšku bezdôvodného obohatenia a okolnosti uplatnenia nároku. Relevantné ustanovenie § 3 ods. 5 cit. Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

39. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Súd je toho názoru, že pri určení výšky priznaného zadosťučinenia je primeraná rozsahu a povahe porušenia práv žalobcu suma 400,- eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytne žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Priznanie nároku vo výške prevyšujúcej výšku priznaného bezdôvodného obohatenia je zjavne v rozpore so zásadou proporcionality nárokov vyplývajúcich vo vzťahu založeného predmetnou úverovou zmluvou. Súd preto priznal žalobkyňu nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k žalovanému vo výške 400,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V súvislosti s priznanou výškou finančného zadosťučinenia súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8CoCsp/57/2020 z 26. 08. 2021 v obdobnej veci žalovaného, kde došlo k priznaniu primeraného zadosťučinenia v sume 200,- eur za okolností, kedy v obdobnom právnom vzťahu medzi stranami sporu došlo k vyhláseniu rovnakej neprijateľnej zmluvnej podmienky ako v prejednávanej veci a priznaniu bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi v sume 345,22 eur.

40. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skoršie uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/53/2016-59 zo dňa 4.10.2016 a na neho nadväzujúcu judikatúru, v ktorom vyslovil nasledovné: „Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľa, že strata 300,- eur oproti možnosti získania 1.759,46 eur (v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7C/325/2014) je pre žalovaného ako nebankový subjekt úplne nepodstatná a odradzujúco pôsobiť nemôže (v prejednávanej veci bolo priznaných cca 17 % zo sumy 1 759,46 eur). Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť.“

41. Priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia zohľadňuje aj túto skoršiu judikatúru. V danom prípade, kedy žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky vo výške 700,- eur a žalobkyňa uhradila 1432,- eur, pričom žalovaný mal z dôvodu bezúročnosti úverovej zmluvy nárok iba na 732 eur, chcel sa žalovaný obohatiť na úkor žalobkyne minimálne o sumu 732 eur. Vzhľadom na uvedené prax vyšších súdov, súd žalobkyni priznal primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 400,- eur, čo prevyšuje nad 50% sumu, o ktorú chcel žalovaný, za použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky a absencie obligatórnych zmluvných náležitostí, protiprávne spotrebiteľa pripraviť, ktorá suma zohľadňuje aj ďalšie vyššie uvedené skutočnosti a intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobkyne. Vo zvyšku, nad sumu 400,- eur, súd žalobu žalobkyne zamietol.

42. V danom prípade je potrebné opätovne zdôrazniť, že súd v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia skúma, či spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, nie je však prípustné, aby opätovne prehodnocoval závery právoplatného rozhodnutia konštatujúceho takéto porušenie spotrebiteľského práva a jeho rozsah.

43. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je priamo sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, avšak určitý odstrašujúci a preventívny (sankčný) účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

44. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

45. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

46. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Súd žalobkyni priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur z uplatnenej sumy 1332,- eur a vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol.

48. Zásadu úspechu treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nebolo by celkom spravodlivé požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. V takom prípade, je pri rozhodovaní o náhrade trov konania potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Nemožno však opomenúť ani fakt, že zo strany žalobcu môže dôjsť k značnému nadhodnoteniu výšky sporu. Vhodným riešením v takom prípade bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (k vyššie uvedenému pozri Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, 926-927 s.)

49. Vzhľadom na uvedené súd považoval žalobkyňu za plne úspešnú, pokiaľ ide o jej základné právo a samotný nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyni tak patrí proti neúspešnému žalovanému plná náhrada trov konania, avšak iba z prisúdenej sumy.

50. V tejto súvislosti súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/105/2018 z 15.11.2018: „Keďže výška priznanej sumy vyplývala z úvahy súdu, bolo namieste žalobcovi aj s poukazom na čl. 4 CSP priznať nárok na 100 % náhradu trov konania, ale z prísudku, čo prvoinštančný súd uviedol v odôvodnení rozsudku a čo odvolací súd pojal aj do výroku.“

51. Rovnako bola otázka trov konania riešená aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8CoCsp/2/2021 z 29. 11. 2021: „Pri uplatňovaní nároku na primerané finančné zadostučinenie bolo povinnosťou žalobkyne v žalobe uviesť jeho požadovanú výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé od úvahy súdu. Je preto spravodlivé, aby aj súdom prisúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania, vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že strana je zastúpená advokátom, lebo až vtedy je známa hodnota sporu.“

52. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.